

REPUBLIKA HRVAT
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
ZAGREB
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.10.2019. 10:44:09	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/104	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	spis	0

broj: UsII-309/18-9

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupan po dipl.iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad Sinj, Dragašev prolaz, Sinj, zastupan po opunomoćeniku odvjetniku na sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/182, urbroj: 376-10-18-25 od 21. lipnja 2018. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom telekomu d.d. Zagreb, da zainteresiranoj osobi Gradu Sinju, nadoknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

III. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Sinja, prema evidenciji Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižnog odjela Sinj, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku i infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, br. S 03-09/16 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Vlasništvo grada Sinja je i čest.zgr. 773-z.k.ul. 580 k.o. Sinj. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja. Pod točkom II. izreke utvrđeno je da je HT infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada Sinja navedenim u javnoj ispravi – potvrdi Splitsko-dalmatinske županije, Grada Sinja, klasa: 344-01/16-01/1, urbroj: 2175/01-06-18-28 od 14. svibnja 2018., koja je sastavni dio ovog rješenja, a koje nerazvrstane ceste se nalaze u vlasništvu grada Sinja i na kojim cestama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje,

korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Utvrđuje se da HT infrastrukturni operator ima pravo puta na nekretninama navedenim u uvjerenju Splitsko-dalmatinske županije, Upravnog odjela za graditeljstvo i prostorno uređenje, Ispostave Sinj, klasa: 350-07/18-07/47, urbroj: 2181/1-11-05/02-18-02 od 11. svibnja 2018; klasa: 350-07/18-07/045, urbroj: 2181/1-11-05/02-18-02 od 10. svibnja 2018; klasa: 350-07/18-07/0046, urbroj: 2181/1-11-05-18-02 od 11. svibnja 2018., koja su sastavni dio ovog rješenja, a koje nekretnine se nalaze u vlasništvu Grada Sinja i na njima HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (III). Utvrđuje se da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama navedenim u potvrdi Splitsko-dalmatinske županije, Grada Sinja, Upravnog odjela za prostorno uređenje, komunalne djelatnosti, gospodarstvo i upravljanje imovinom, klasa: 344-01/16-01/1, urbroj: 2175/01-06-18-27 od 14. svibnja 2018., koja je sastavni dio ovog rješenja, a na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (IV). Količinu i vrstu EKI iz točke I, II, III i IV. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu (V). Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točaka I, II, III i IV ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Sinj ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Sinj, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. st. 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) (VII.). Obvezuje se HT u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametra iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu Sinju (VIII). Obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu Sinju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (IX.). Obvezuje se Grad Sinj omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja (X.).

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je tuženik priznao gradu Sinju pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za prvo puta, za niz nekretnina za koje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu Grada, pa tako za nekretnine: nerazvrstane ceste; društveno vlasništvo; javno dobro, za koje iz zemljišnih knjiga ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu Grada, čime je povrijedio odredbu članka 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje: ZEK-a). Tvrdi da tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi se na česticama za koje je priznato pravo nedvojbeno radilo o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada, pri čemu se poziva na odredbu članka 101. stavak 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14., dalje: ZOC) ističući da na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo, osim prava služnosti i prava građenja i na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja UsII-8/17. Tuženik svoj zaključak o vlasništvu Grada na pojedinim česticama izvodi iz dostavljene potvrde Grada Sinja od 14. svibnja 2018., u kojoj je opisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste u njegovom isključivom vlasništvu. Tužitelj smatra da ova potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđivanja da bi određena čestica zaista bila nerazvrstana cesta. Poziva se na

odredbu članka 102. Zakona prema kojem je obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnim stanjem. Nadalje, tuženik je gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode samo kao „društveno vlasništvo“ bez upisanog nositelja prava korištenja, sve temeljem uvjerenja Splitsko-dalmatinske županije, Upravnog odjela za graditeljstvo i prostorno uređenje, Ispostave Sinj od 11. svibnja 2018., 10. svibnja 2018. Poziva se i na odredbe Zakona o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 94/13., 18/16. i 89/17.). Tuženik je Gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode samo kao „javno dobro“, pri čemu se poziva na odredbu članka 35. Zakona o vlasništvu i presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-95/17 od 7. rujna 2017. godine. Potvrda od 14. svibnja 2018. godine, na koju se poziva tuženik, nije dostatan dokaz vlasništva Grada Sinja nad nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode kao javno dobro, sasvim suprotno iz potvrde proizlazi samo da bi te čestice u naravi predstavljale javne površine u smislu kojima Grad upravlja, sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu. Budući da u konkretnom slučaju iz utvrđenog činjeničnog stanja nije proizlazilo da se vlasništvo Grada može smatrati dokazanim nad svim česticama za koje mu je priznato pravo na naknadu za pravo puta, smatra da je tuženik povrijedio temeljno načelo odredbe članka 8. ZUP-a. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu u bitnom ističe da je osporavano rješenje doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio po zahtjevu Grada Sinja, te odredbe članka 5., 6. i 7. stavak 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik) po kojem je tuženik donio već prethodno rješenje 6. travnja 2017. godine, koje je međutim poništeno presudom Suda od 7. rujna 2017. godine (poslovni broj: UsII-95/17.), a u ponovljenom postupku tuženik je, uvažavajući pravna shvaćanja Suda, donio osporavano rješenje. Sukladno stavu Suda, odredba članka 101. Zakona o cestama, na koju se poziva tužitelj, odnosi se na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu, koja je propisana zakonom, kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Prema stavu Suda iz navedene odredbe, odredbom članka 6. stavak 2. točka e) pravilnika, naknada za pravo puta se obračunava i za ceste, iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja. Tužitelj se poziva na stajališta Suda izraženim u presudi UsII-8/17, međutim tuženik je u osporavanom rješenju postupio upravo po zauzetom stajalištu iz navedene presude pa je tako pod točkom 2. izreke osporavanog rješenja utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta nekretnine navedene u javnoj ispravi o kojima zainteresirana osoba vodi službenu evidenciju – potvrda od 14. svibnja 2018. godine, koja sadrži podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste zainteresirane osobe. Ističe da tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao navedenu potvrdu, a tužbenim navodima koji su općenite naravi, nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedena potvrda sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Tuženik je u osporenom rješenju obrazložio da je vlasništvo pojedinih nekretnina koje su u zemljišnim knjigama upisane kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja priznato temeljem javne isprave – uvjerenja na koja se pozvao u osporenom rješenju, kojima se potvrđuje da su se katastarske čestice navedene u uvjerenjima na dan 24. srpnja 1991. godine nalazile unutar građevinskog područja zainteresirane osobe, te je kao takvo, temeljem odredbe članka 3. stavak 1. tadašnjeg Zakona o poljoprivrednom zemljištu (Narodne novine, broj: 34/91.) i

članka 87. stavak 1. tadašnjeg Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj: 90/92.), zainteresirana osoba bila dužna u roku šest mjeseci od konstituiranja predstavničkih tijela, odnosno najkasnije do 31. ožujka 1994. godine, preuzeti vlasništvo nekretnina koje su se na dan 24. srpnja 1991. godine (dan stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu) nalazile unutar granica građevinskog područja zainteresirane osobe. Tužitelj osporava i da bi Grad bio vlasnik nekretnina koje su u zemljišnim knjigama upisane kao javno dobro, međutim osporavano rješenje doneseno je upravo uzimajući u obzir stav Suda iz presude poslovni broj: UsII-6/17 i UsII-72/17, u kojima je Sud prihvatio potvrde kojima se potvrđuje da su nekretnine koje su u zemljišnoj knjizi nadležnog suda evidentirane kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi, opće dobro javne ceste, u vlasništvu JLS temeljem zakona, a prema podacima o katastarskim česticama navedenim u potvrdama koje je izdala jedinica lokalne samouprave temeljem podataka i službenih evidencija. Tuženik se poziva na presudu ovog Suda, poslovni broj: UsII-106/17, koju i citira, te je stoga pri određivanju visine naknade za pravo puta u ovom predmetu, uzeo u obzir i javna dobra kojima upravlja Grad, a prema potvrdi od 14. svibnja 2018., kojom se potvrđuje da su nekretnine navedene u toj potvrdi u naravi javne površine, kojima temeljem članka 3. stavak 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine, broj: 36/95. – 36/15., dalje: ZKG) u okviru obavljanja komunalnih djelatnosti, sukladno članku 4., u vezi s člankom 2. stavak 2., člankom 3. stavak 1. točkom 6. i člankom 3. stavak 7. Zakona upravlja zainteresirana osoba. Tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao podatke navedene niti u ovoj potvrdi, a tužbenim navodima, koji su općenite naravi, nije doveo u sumnju istinitost podataka koje ista sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba Grad Sinj u svom odgovoru na tužbu ističe da je osporeno rješenje doneseno u ponovnom postupku i to u izvršenju presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-95/17 od 7. rujna 2017. godine, kojom je poništeno rješenje tuženika od 6. travnja 2017. godine, pa se tuženik u ponovnom postupku bio u obvezi voditi pravnim shvaćanjem i primjedbama Suda. Ističe da je tuženik u postupku proveo dokaze iz kojih nedvojbeno se može utvrditi koje su nekretnine u vlasništvu Grada prema evidenciji nadležnog suda, odnosno prema službenim evidencijama Grada – javnim ispravama (potvrdama), ističući da su potvrde koje je zainteresirana osoba dostavila u upravnom postupku izdane od njezinih upravnih tijela kao potvrde o činjenicama o kojima se vodi službena evidencija u skladu s podacima iz te evidencije pa su one javne isprave kojima se dokazuje ono što se njima utvrđuje ili potvrđuje, koje potvrde tužitelj nije osporavao tijekom upravnog postupka, a ove isprave kao valjana dokazna sredstva cijeni i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojim presudama, poslovni broj: UsII-6/17 i UsII-72/17, koje detaljno analizira i izlaže. Vlasništvo nerazvrstanih cesta stječe se po samom zakonu (članak 101. stavak 1. Zakona o cestama), provedba zemljišnoknjižnog upisa uknjižbe nerazvrstane ceste kao javnog dobra u općoj uporabi u vlasništvu JLS nema konstitutivno, već deklarativno značenje, a odredbe koje uređuju postupak potreban za katastarsko i zk evidentiranje stvarnog stanja nekretnina koje su u naravi ceste nemaju utjecaja na nastanak ili prestanak vlasničkih prava stečenih na tim nekretninama (Ustavni sud, odluka U-I-6326/11 i dr.). Ističe da je vlasnik predmetnih nekretnina pa je s te osnove i mogla zahtijevati naknadu, vlasnik je tih nekretnina na temelju članka 87. stavak 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj: 90/92.), jer je na temelju te odredbe sve nekretnine preuzela u svoje vlasništvo, što proizlazi iz potvrde nadležnog upravnog tijela od 14. svibnja 2018. godine, pozivajući se pritom na stajalište Suda iz presude, poslovni broj: UsII-72/17, odnosno da je ovakva potvrda valjan dokaz činjenice da je JLS vlasnik nekretnina koje je preuzela u vlasništvo na temelju članka 87. stavak 1. citiranog Zakona. Netočni su tužbeni navodi

tužitelja glede odredbe članka 362. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, ovaj Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, te dokaze na kojima je utemeljeno osporeno rješenje tuženika, nakon čega ocjenjuje da tuženik osporenim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Kao prvo, treba reći da je osporeno rješenje tuženika doneseno u izvršenju presude ovog Suda, poslovni broj: UsII-95/17 od 7. rujna 2017., te je tuženik postupajući s uputom i pravnim shvaćanjem Suda izraženim u citiranoj presudi trebao nedvojbeno utvrditi vlasništvo zainteresirane osobe na nekretninama na kojima tužitelj ima položenu EKI.

Osporavano rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje: ZEK), te odredbi članka 5., 6. i 7. stavak 2.-4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik).

Prema odredbi članka 28. ZEK-a uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta pa je tako stavkom 1. tog članka Zakona propisano da se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. Zakona, uz ispunjavanje propisanih uvjeta. Prema stavku 4. citiranog članka Zakona, infrastrukturni operator je obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, pa je tako odredbom stavka 6. istog članka Zakona, propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. ovog Zakona, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture te visine naknade za pravo puta.

Proizlazi da je zainteresirana osoba u smislu naprijed citirane odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a podnijela zahtjev tuženiku.

Glede prigovora tužitelja kako na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, a što da proizlazi iz odredbe članka 101. stavak 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.), treba reći da je ovaj Sud već u nizu svojih presuda (npr. UsII-166/18) zauzeo stajalište kako se navedena odredba članka 101. Zakona u vezi s odredbom članka 3. Zakona odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu za EKI što je propisano ZEK-om kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Pravo puta čini pravo pristupa, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme što obuhvaća i kabelsku kanalizaciju, kao i druga s tim povezana prava koja čine teret na nekretninama na kojima je izgrađena EKI i druga povezana oprema pa imatelj ovog prava, kojem se ograničava pravo vlasnika i ovlaštenika upravljanja nekretninama na kojima se nalazi EKI, ima obvezu plaćati naknadu za ograničenje, kako to jasno proizlazi iz članka 28. stavak 4. ZEK-a. Tuženik se osnovano poziva na odredbu

Zakona o cestama kojom je u odredbi članka 101. stavak 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi, stoga prema odredbama Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. U odnosu na te nekretnine, a imajući u vidu da se sukladno odredbama članka 131.-133. Zakona o cestama upis vlasništva provodi po službenoj dužnosti, navedeno nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari.

Ističe se da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta upravo nekretnine koje su navedene u potvrdi Splitsko-dalmatinske županije, Grada Sinja od 14. svibnja 2018., dakle, javnoj ispravi koja sadrži podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste zainteresirane osobe, a koje potvrde kao valjana dokazna sredstva je već ocijenio ovaj Sud u nizu svojih presuda (npr. UsII-72/17 i dr.).

Naposljetku, zainteresirana osoba je vlasnik predmetnih nekretnina i temeljem odredbe članka 87. stavak 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 90/92.), temeljem koje je preuzela nekretnine u svoje vlasništvo, što je razvidno iz potvrde od 14. svibnja 2018., koja potvrda je valjan dokaz činjenice da je jedinice lokalne samouprave vlasnik nekretnina koje je preuzela temeljem citirane odredbe Zakona.

Slijedom svega naprijed navedenog, proizlazi da je postupak koji je prethodio donošenju osporenog rješenja tuženika pravilno proveden te je osporeno rješenje utemeljeno na važećim propisima i obrazloženo, pa se stoga prigovori tužitelja ne mogu ocijeniti osnovanim.

Obzirom na navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, riješiti kao pod točkom I. izreke presude.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a (Tbr. 23. točka 1. alineja 2., Tbr. 42. i 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 197/15), tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu uvećano za pripadajući PDV od 25%.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a).

U Zagrebu, 25. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpisak – ovlaštenik službenik

